

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 885

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 22 octombrie 2026

SUMAR

Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 622 din 20 noiembrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2024 pentru modificarea și completarea unor acte normative în scopul creșterii siguranței rutiere	2–3
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
831. — Hotărâre privind modificarea codului de clasificare, denumirii, elementelor-cadru de descriere tehnică și actualizarea valorii de inventar a bunului imobil cu numărul MF121118, aflat în domeniul public al statului și în administrarea Autorității Vamale Române, precum și modificarea anexei nr. 9 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 privind aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	4–5
833. — Hotărâre privind actualizarea valorii de inventar și a descrierii tehnice ale unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Institutului Național de Transfuzie Sanguină „Prof. Dr. C.T. Nicolau”, prin centrele de transfuzie sanguină, instituții subordonate Ministerului Sănătății	6–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.389. — Ordin al ministrului finanțelor privind aprobarea Ghidului solicitantului elaborat în baza Hotărârii Guvernului nr. 486/2026 privind stimularea investițiilor în vederea realizării de produse cu deficit comercial din industria prelucrătoare — Revizia 1	9
3.273. — Ordin al ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice a Bisericii „Sf. Apostol și Evanghelist Ioan”, amplasată în Str. Principală nr. 90, satul Poșta, comuna Frecăței, județul Tulcea, corp C1, înscris în Cartea funciară nr. 43235-C1, împreună cu terenul aferent având nr. cadastral 43235, în categoria m — monument, II — arhitectură, grupa valorică B	10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 88 din 21 septembrie 2026 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 622

din 20 noiembrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2024 pentru modificarea și completarea unor acte normative în scopul creșterii siguranței rutiere

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Raluca-Alexandra Buterez-Fășie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Laurențiu Sorescu.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Judecătoria Vatra Dornei, din oficiu, în Dosarul nr. 424/334/2021 al Judecătoriei Vatra Dornei și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.775D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate și invocă deciziile Curții Constituționale nr. 577 din 9 iulie 2020 și nr. 238 din 29 aprilie 2025. Arată, în esență, că dreptul de a conduce un autovehicul nu face parte din categoria drepturilor prevăzute de Constituție, nefiind aplicabile dispozițiile constituționale ale art. 53. Totodată, reține că instituirea unei prezumții potrivit căreia rezultatele testului sau ale analizei probelor biologice recoltate reflectă starea conducătorului, a instructorului auto sau a examinatorului respectiv în momentul producerii accidentului se întemeiază pe importanța și semnificația obligației prevăzute la art. 78 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, legiuitorul apreciind că este necesar să interzică orice consum de alcool sau substanțe cu efecte similare după producerea unui accident de circulație, în vederea stabilirii în condiții de maximă operativitate și cu exactitate a condițiilor producerii accidentului și a stării conducătorului auto la acel moment. În final, precizează că absența unei astfel de interdicții ar determina, de altfel, dificultăți în stabilirea corectă a stării conducătorului auto la momentul producerii accidentului, or, determinarea cât mai exactă a acestei stări este deopotrivă în interesul apărării, al organului constator și, în esență, al respectării principiului aflării adevărului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 424/334/2021, **Judecătoria Vatra Dornei a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Judecătoria Vatra Dornei, din oficiu, într-o cauză având ca obiect soluținarea unei plângeri împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare

a unei contravenții, prin care a fost aplicată sancțiunea avertismentului, precum și sancțiunea complementară a suspendării dreptului de a conduce pe o perioadă de 90 de zile.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autoarea excepției susține că textul criticat nu identifică niciun moment temporal până la care operează prezumția legală instituită, respectiv până la care se poate realiza testarea concentrației alcoolului în aerul expirat sau a substanțelor psihoactive, respectiv recoltarea probelor biologice.

6. Se arată că textul criticat încalcă accesul liber la justiție, întrucât instanța judecătorească nu mai poate analiza proporționalitatea sancțiunii complementare aplicate, având în vedere cele reținute prin Decizia nr. 5 din 12 aprilie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluținarea recursului în interesul legii. De asemenea, apreciază că textul criticat nu permite stabilirea situației *in concreto* la momentul săvârșirii faptei, neexistând posibilitatea efectivă a obținerii unor probe în favoarea sau în defavoarea persoanei în cauză, fiind astfel îngrădit accesul liber la justiție, care presupune și administrarea probatorului.

7. Se învederează că, în cazul de față, se creează, în mod artificial, o prezumție de vinovăție în sarcina persoanei care săvârșește o contravenție/faptă penală și că, la momentul la care se constată această contravenție/faptă penală, fără un orizont de timp concret, acesteia i se stabilește concentrația de alcool sau de substanțe psihoactive, cu mențiunea că agentul constator/organul de cercetare penală este teoretic obligat să efectueze prelevarea/testarea concentrației de alcool sau de substanțe psihoactive. Or, situația de fapt constată de către agentul constator la momentul prelevării/testării nu poate să fie combătută cu mijloace de probă concrete și obiective, prin raportare la momentul săvârșirii faptei contravenționale/penale (în condițiile aplicării retroactive a prezumției prevăzută de textul criticat). Prin urmare, textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 23 alin. (11) și (12).

8. De asemenea, se mai arată că unei persoane care comite o faptă contravențională sau o faptă penală în condițiile în care conduce un autovehicul i se restrânge practic dreptul de a consuma băuturi alcoolice pentru o perioadă de minimum 6 luni, perioadă în care poate fi testată sau în care i se pot preleva probe biologice pentru a verifica concentrația de alcool sau de substanțe psihoactive, aspect ce contravine dispozițiilor constituționale ale art. 26.

9. Nu în ultimul rând, se invocă încălcarea prevederilor art. 53 din Constituție, întrucât, în speță, contravenientului i se restrânge atât dreptul de a conduce un autovehicul, cât și acela de a consuma băuturi alcoolice, fiindu-i astfel restrâns, în mod nejustificat, exercițiul dreptului la viață intimă, familială și privată.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, conform încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 78 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din data de 3 august 2006, care, la data sesizării, aveau următorul cuprins: „(1) *Conducătorului de autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai, instructorului auto atestat care se află în procesul de instruire practică a unei persoane pentru obținerea permisului de conducere, precum și examinatorului autorității competente în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere sau pentru oricare dintre categoriile ori subcategoriile acestuia, implicați într-un accident de circulație, le este interzis consumul de alcool sau de substanțe ori produse stupefiante sau medicamente cu efecte similare acestora după producerea evenimentului și până la testarea concentrației alcoolului în aerul expirat sau recoltarea probelor biologice.*

(2) *În situația în care nu sunt respectate dispozițiile alin. (1), se consideră că rezultatele testului sau ale analizei probelor biologice recoltate reflectă starea conducătorului, a instructorului auto sau a examinatorului respectiv în momentul producerii accidentului.*”

14. Curtea observă că, ulterior sesizării, la data de 29 iunie 2024, dispozițiile art. 78 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au fost modificate prin art. I pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2024 pentru modificarea și completarea unor acte normative în scopul creșterii siguranței rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 610 din 29 iunie 2024. Prin urmare, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor art. 78 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2024.

15. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (11) și (12) referitoare la prezumția de nevinovăție și la legalitatea

incriminării și a pedepsei, ale art. 26 privind viața intimă, familială și privată și ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autoarea acesteia deduce neconstituționalitatea dispozițiilor criticate pornind de la situația de fapt din cauza în care a fost ridicată excepția. Astfel, instanța judecătorească apreciază, în esență, că, atât timp cât dispozițiile criticate permit testarea concentrației alcoolului în aerul expirat al petentului la aproximativ o lună de la săvârșirea presupusei fapte contravenționale, acestea contravin dispozițiilor Legii fundamentale, întrucât încalcă normele constituționale arătate în cuprinsul încheierii de sesizare. Or, Curtea apreciază că o atare critică excedează controlului de constituționalitate, având în vedere că vizează aspecte referitoare la modalitatea de interpretare și aplicare a legii de către instanțele judecătorești.

17. În ceea ce privește conținutul și întinderea celor două noțiuni cuprinzătoare — interpretarea, respectiv aplicarea legii —, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a reținut că acestea acoperă identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, iar instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide cu privire la aceste aspecte (a se vedea în acest sens Decizia nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009).

18. Totodată, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la competența exclusivă a instanțelor judecătorești de a soluționa probleme care țin de interpretarea și/sau aplicarea legii. Astfel, Curtea s-a pronunțat în sensul că, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta asigură controlul de constituționalitate a legilor, a ordonanțelor Guvernului, a tratatelor internaționale și a regulamentelor Parlamentului, prin raportare la dispozițiile și principiile Constituției. Așadar, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte modalitatea de aplicare a legii, aceasta fiind de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție, respectiv al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale (Decizia nr. 504 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 22 decembrie 2014, paragraful 14).

19. Prin urmare, Curtea constată că prezenta excepție de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2024 pentru modificarea și completarea unor acte normative în scopul creșterii siguranței rutiere, excepție ridicată de Judecătoria Vatra Dornei, din oficiu, în Dosarul nr. 424/334/2021.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Vatra Dornei și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 noiembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Raluca-Alexandra Buterez-Fășie

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea codului de clasificare, denumirii, elementelor-cadru de descriere tehnică și actualizarea valorii de inventar a bunului imobil cu numărul MF121118, aflat în domeniul public al statului și în administrarea Autorității Vamale Române, precum și modificarea anexei nr. 9 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 privind aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 1.176/2024 privind aprobarea Normelor tehnice pentru întocmirea și actualizarea inventarului bunurilor din domeniul public al statului și ale inventarului bunurilor imobile din domeniul privat al statului,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 288 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă modificarea codului de clasificare, denumirii, elementelor-cadru de descriere tehnică, precum și actualizarea valorii de inventar a bunului imobil cu numărul MF121118, aflat în domeniul public al statului și în administrarea Autorității Vamale Române, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Autoritatea Vamală Română, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera modificările corespunzătoare în anexa nr. 9 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilului din domeniul public al statului aflat în administrarea Autorității Vamale Române, pentru care se modifică codul de clasificare, denumirea, elementele-cadru de descriere tehnică și se actualizează valoarea de inventar

Nr. crt.	Nr. MF	Codul de clasificare actualizat	Tipul bunului (mobil/ imobil)	Denumirea imobilului actualizată	Elementele-cadru de descriere tehnică actualizate	Adresa	Vicinătăți	Anul dobândirii/ dării în folosință	Valoarea de inventar actualizată (lei)	Data la care bunul este înregistrat cu valoarea de inventar din col.9 în evidența financiar-contabilă	Titlul dreptului de administrare și ordonatorul principal de credite (denumire și cod fiscal)	Situația juridică. Baza legală	Administrare/ Concesiune/ Folosință gratuită/ Închiriere
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	121118	8.29.08	Imobil	Teren și construcții Drobeta-Turnu Severin	Suprafață teren = 2.739 mp C1 — nr. niveluri: 1; S. construită la sol: 516,7 mp; S. construită desfășurată: 516,7 mp; sediu administrativ C3 — nr. niveluri: 2; S. construită la sol: 110,4 mp; S. construită desfășurată: 220,8 mp; magazie cu rampă și anexe C4 — nr. niveluri: 2; S. construită la sol: 110 mp; S. construită desfășurată: 237,1 mp; spații cazare CF 50132 Drobeta-Turnu Severin	Țara: România, județul: Mehedinți; localitatea Drobeta-Turnu Severin, Str. Portului nr. 5	Nord — Str. Portului Sud — Str. Portului Est — A.P.D.F. Drobeta Vest — S.C.N.F.R. Drobeta	1997	4.118.000	2026	Autoritatea Vamală Română CIF 45789320 Ministerul Finanțelor CUI 4221306	Sentința civilă nr. 3.366/15.05.1997, pronunțată de Judecătoria Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 494/1997; Sentința civilă nr. 3.433/4.07.2005, pronunțată de Judecătoria Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 2.162/2005; Legea nr. 268/2021; HG nr. 237/2022	Administrare

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind actualizarea valorii de inventar și a descrierii tehnice
ale unor imobile aflate în domeniul public al statului
și în administrarea Institutului Național de Transfuzie
Sanguină „Prof. Dr. C.T. Nicolau”, prin centrele de transfuzie
sanguină, instituții subordonate Ministerului Sănătății**

Având în vedere prevederile art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.176/2024 privind aprobarea Normelor tehnice pentru întocmirea și actualizarea inventarului bunurilor din domeniul public al statului și ale inventarului bunurilor imobile din domeniul privat al statului și ale art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 288 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar și a descrierii tehnice ale unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Institutului Național de Transfuzie Sanguină „Prof. Dr. C.T. Nicolau”, prin centrele de transfuzie sanguină, instituții subordonate Ministerului Sănătății, potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ministerul Sănătății, împreună cu Ministerul Finanțelor, va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și va opera modificările în anexa nr. 15 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
Oana-Clara Gheorghiu
p. Ministrul sănătății, interimar,
Stela Firu,
secretar de stat
Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

DATELE DE IDENTIFICARE
ale bunurilor aflate în domeniul public al statului și în administrarea Institutului Național de Transfuzie Sanguină „Prof. Dr. C.T. Nicolau”,
prin centrele de transfuzie sanguină, instituții subordonate Ministerului Sănătății, ale căror descriere tehnică și valoare de inventar se modifică

Nr. crt.	Nr. MF	Codul de clasificare	Tipul bunului (mobil/imobil)	Denumirea	Elementele-cadru de descriere tehnică	Adresa (țară, județ, localitate, arteră, număr, sector, denumire perimetru concesionat, alte date de localizare, după caz)	Vecinătăți	Valoarea de inventar	Data la care bunul este înregistrat cu valoarea de inventar din col. 8 în evidența financiar-contabilă	Titularul dreptului de administrare și ordonatorul principal de credite (denumire și cod fiscal)	Situția juridică	
											Baza legală	Administrare/ Concesiune/ Folosință gratuită/ Închiriere
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Administrator: Ministerul Sănătății, prin Institutul Național de Transfuzie Sanguină „Prof. Dr. C.T. Nicolau”/CUI: 4602092, prin Centrul de Transfuzie Sanguină Bihor — Oradea/CUI: 4390313												
1	39194	8.25.07	Imobil Clădire și teren	CTS Bihor/ CUI: 4390313	C1 = S + P + 1E; Sc = 526 mp; Sd = 1.578 mp C2 = P; Sc = Sd = 20 mp, C3 = P; Sc = Sd = 247 mp S. teren = 3.422 mp Împrejmuire CF nr. 161632	Județul Bihor, str. Louis Pasteur nr. 30, localitatea Oradea	Spitalul Clinic de Neuropsihiatrie	3.247.290	20.11.2025	Centrul de Transfuzie Sanguină Bihor/ CUI: 4390313	OMS nr. 7/1992; HG nr. 659/2017; HG nr. 294/1995; HG nr. 105/2022	Administrare
Administrator: Ministerul Sănătății, prin Institutul Național de Transfuzie Sanguină „Prof. Dr. C.T. Nicolau”/CUI: 4602092, prin Centrul de Transfuzie Sanguină Covasna/CUI: 4202045												
2	155310	8.25.07	Imobil Clădire și teren	CTS Covasna/ CUI: 4202045	C1 = P + E; Sc = 377 mp; Sd = 754 mp S. teren = 1.445 mp CF nr. 24814	Județul Covasna, localitatea Sf. Gheorghe, str. Banki Donath nr. 15	Teren viran	2.533.000	23.01.2026	Centrul de Transfuzie Sanguină Covasna/ CUI: 4202045	HG nr. 212/2010; HG nr. 206/2017; HG nr. 294/1995; HG nr. 105/2022	Administrare
Administrator: Ministerul Sănătății, prin Institutul Național de Transfuzie Sanguină „Prof. Dr. C.T. Nicolau”/CUI: 4602092, prin Centrul Regional de Transfuzie Sanguină Galați/CUI: 3126543												
3	170167	8.25.07	Imobil Clădire și teren	CRTS Galați/ CUI: 3126543	C1 = P + 2E; Sc = 712 mp; Sd = 2.136 mp; CF nr. 108404-C1 S. teren = 1.592 mp CF nr. 108404	România, municipiul Galați, str. Regimentul 11 Siret nr. 48 A, județul Galați	Domeniul public al UAT, str. Ciprian Porumbescu, Str. Morilor, str. Regimentul 11 Siret	8.887.000	19.03.2026	Centrul Regional de Transfuzie Sanguină Galați/ CUI: 3126543	OMS nr. 7/1992; HG nr. 294/1995; OMS nr. 1.250/2022; AC nr. 90/14843/1995, nr. 113/1999 și nr. 474/2004; HCL nr. 742/2024; HG nr. 537/2025	Administrare

0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Administrator: Ministerul Sănătății, prin Institutul Național de Transfuzie Sanguină „Prof. Dr. C.T. Nicolau”/CUI: 4602092, prin Centrul de Transfuzie Sanguină Satu Mare/CUI: 3897360												
4	39211	8.25.07	Imobil Clădire și teren	CTS Satu Mare/ CUI: 3897360	C1 = S + P + 2E; Sc = 570 mp; Sd = 1.827,9 mp; S. teren = 1.280 mp CF nr. 157625	România, localitatea Satu Mare, Str. Careiului nr. 26, județul Satu Mare	Serviciul de ambulanță, parcare auto, str. Ravensburg și proprietate privată	3.380.920	31.12.2025	Centrul de Transfuzie Sanguină Satu Mare/ CUI: 3897360	Proces-verbal nr. 5.587/1978; nr. 743/8-iulie-03, HG nr. 294/1995; Protocolul nr. 11/1992	Administrare
Administrator: Ministerul Sănătății, prin Institutul Național de Transfuzie Sanguină „Prof. Dr. C.T. Nicolau”/CUI: 4602092, prin Centrul de Transfuzie Sanguină Sibiu/CUI: 4198629												
5	39213	8.25.07	Imobil Clădire și teren	CTS Sibiu/ CUI: 4198629	C1 = S + P; Sc = 498 mp; Sd = 685 mp; S. teren = 856 mp CF nr. 111973	Județul Sibiu, bd. Corneliu Coposu nr. 2-4, localitatea Sibiu	Spitalul Județean de Urgență Sibiu	2.071.198	19.12.2023	Centrul de Transfuzie Sanguină Sibiu/ CUI: 4198629	OMS nr. 7/1992; HG nr. 659/2017; HG nr. 294/1995; HG nr. 105/2022	Administrare
Administrator: Ministerul Sănătății, prin Institutul Național de Transfuzie Sanguină „Prof. Dr. C.T. Nicolau”/CUI: 4602092, prin Centrul Regional de Transfuzie Sanguină Timiș/CUI: 2486250												
6	39216	8.25.07	Imobil Clădire și teren	CRTS Timișoara/ CUI: 2486250	C1 = P + 3E; Sc = 867 mp; Sd = 2.858 mp; S. teren = 1.428 mp CF nr. 448693	Județul Timiș, str. Martir Marius Ciopec nr. 1, localitatea Timișoara	V, N — blocuri locuințe; S — IML; E — spitalul județean	9.391.765	8.12.2025	Centrul Regional de Transfuzie Sanguină Timișoara/ CUI: 2486250	Protocolul nr. 4.753/1992; OMS nr. 1.250/2022; HG nr. 294/1995; HG nr. 275/2025	Administrare

TOTAL: 29.511.173

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN

**privind aprobarea Ghidului solicitantului elaborat
în baza Hotărârii Guvernului nr. 486/2026 privind stimularea
investițiilor în vederea realizării de produse
cu deficit comercial din industria prelucrătoare — Revizia 1**

Având în vedere:

— prevederile art. 42 din Hotărârea Guvernului nr. 486/2026 privind stimularea investițiilor în vederea realizării de produse cu deficit comercial din industria prelucrătoare;

— Referatul nr. 639.254 din 23.09.2026 al Direcției generale ajutor de stat, în temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Ghidul solicitantului elaborat în baza Hotărârii Guvernului nr. 486/2026 privind stimularea investițiilor în vederea realizării de produse cu deficit comercial din industria prelucrătoare — Revizia 1, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se difuzează Direcției generale ajutor de stat, care va duce la îndeplinire prevederile acestuia.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului finanțelor nr. 923/2026 privind aprobarea Ghidului solicitantului elaborat în baza Hotărârii Guvernului nr. 486/2026 privind stimularea investițiilor în vederea realizării de produse cu deficit comercial din industria prelucrătoare — Revizia 0, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 și 624 bis din 29 iulie 2026.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul finanțelor,
Mihai Diaconu,
secretar de stat

București, 12 octombrie 2026.

Nr. 1.389.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

privind clasarea în Lista monumentelor istorice a Bisericii „Sf. Apostol și Evanghelist Ioan”, amplasată în Str. Principală nr. 90, satul Poșta, comuna Frecăței, județul Tulcea, corp C1, înscris în Cartea funciară nr. 43235-C1, împreună cu terenul aferent având nr. cadastral 43235, în categoria m — monument, II — arhitectură, grupa valorică B

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 8.751 din 15.10.2026 a proiectului Ordinului ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice a Bisericii Sf. Apostol și Evanghelist Ioan, amplasată în Str. Principală nr. 90, satul Poșta, comuna Frecăței, județul Tulcea, corp C1, înscris în Cartea funciară nr. 43235-C1, în categoria m — monument, II — arhitectură, grupa valorică B, împreună cu terenul aferent nr. cad. 43235; nu se clasează construcțiile nr. cad. 43235-C2 anexă, 43235-C3 Casă parohială,

în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) pct. 1 lit. b) și ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se clasează ca monument istoric imobilul Biserica „Sf. Apostol și Evanghelist Ioan”, amplasată în Str. Principală nr. 90, satul Poșta, comuna Frecăței, județul Tulcea, corp C1, înscris în Cartea funciară nr. 43235-C1, împreună cu terenul aferent având nr. cadastral 43235, în categoria m — monument, II — arhitectură, grupa valorică B, având codul LMI TL-II-m-B-21250.

(2) Nu se clasează ca monument istoric construcțiile având nr. cadastral 43235-C2 anexă, 43235-C3 Casă parohială.

Art. 2. — Zona de protecție a monumentului istoric este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Demeter András István

București, 15 octombrie 2026.
Nr. 3.273.

ANEXĂ

Zona de protecție a monumentului istoric Biserica „Sf. Apostol și Evanghelist Ioan”, amplasată în Str. Principală nr. 90, satul Poșta, comuna Frecăței, județul Tulcea, corp C1, înscris în Cartea funciară nr. 43235-C1, împreună cu terenul aferent având nr. cadastral 43235, astfel cum este acesta identificat la art. 1 alin. (1) din ordin, în categoria m — monument, II — arhitectură, grupa valorică B, delimitată în coordonatele Stereo '70

	Y (est)	X (nord)
1	784709,409	408429,133
2	784979,195	408612,091
3	784988,966	408605,005
4	785040,870	408648,969
5	785326,569	408408,161
6	785321,708	408337,138
7	785321,501	408328,588
8	785004,215	408140,675
9	784799,975	408321,829

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 88

din 21 septembrie 2026

Dosar nr. 942/1/2026

Ana Hermina Iancu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Elena Carmen Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Irina Alexandra Boldea	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Maricel Nechita	— judecător la Secția I civilă
Dorina Zeca	— judecător la Secția I civilă
Cristina Truțescu	— judecător la Secția I civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Alina Irina Prisecaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Mihaela Voinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gabriela Elena Bogasiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Gianina Prelipcean	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mihnea Adrian Tănase	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 942/1/2026, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Ana Hermina Iancu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 6.312/109/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat, conform art. 520 alin. (10) din Codul de

procedură civilă, fiind formulat un punct de vedere de către intimatul-reclamant.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 23 aprilie 2026, în Dosarul nr. 6.312/109/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 520 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 102 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sintagma „angajatorii au obligația (...) să dispună îndepărtarea persoanei respective de copiii aflați în grija sa” trebuie interpretată în sensul că îndepărtarea salariatului reprezintă o măsură specială de protecție a copilului asupra căruia a fost exercitat abuzul, neglijarea, înstrăinarea părintească, exploatarea și orice formă de violență sau o măsură cu caracter de sancțiune disciplinară, întemeiată pe prevederile Codului muncii.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 14 mai 2026 cu nr. 942/1/2026, termenul de judecată fiind stabilit pentru data de 21 septembrie 2026.

II. Dispozițiile legale care formează obiectul sesizării

9. Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 272/2004*):

„Art. 102. — În cazul în care abuzul, neglijarea, înstrăinarea părintească, exploatarea și orice formă de violență asupra copilului a fost săvârșită de către persoane care, în baza unui raport juridic de muncă sau de altă natură, asigurau protecția, creșterea, îngrijirea sau educația copilului, angajatorii au obligația să sesizeze de îndată organele de urmărire penală și să dispună îndepărtarea persoanei respective de copiii aflați în grija sa.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

10. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Argeș — Secția civilă, reclamantul a solicitat anularea Dispoziției nr. xxxx/30.05.2024 a directorului general al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Argeș, emisă în temeiul art. 102 din Legea nr. 272/2004, prin care s-a dispus față de reclamant, încadrat la instituția pârâtă în temeiul unui contract individual de muncă, pe funcția de educator principal S, gradația 4, în cadrul Complexului de Tip Familial Valea Mare, măsura mutării pe funcția de educator, grad principal S, gradația 4, la Complexul de Servicii Comunitare pentru Copilul în Dificultate „Sf. Constantin și Elena” Pitești, Serviciul Social — Centrul de Zi.

11. Reclamantul a invocat, în principal, încălcarea prevederilor Codului muncii la momentul emiterii dispoziției atacate, în sensul că nu s-a efectuat o cercetare disciplinară, în condițiile în care măsura mutării reglementată de art. 102 din Legea nr. 272/2004 reprezintă și o sancțiune disciplinară, un alt argument fiind reprezentat de neîntrunirea condițiilor de fond prevăzute de art. 102 din Legea nr. 272/2004, și anume inexistența unei situații de abuz.

12. Prin Sentința nr. 503 din 26 iunie 2025, pronunțată în Dosarul nr. 6.312/109/2024, Tribunalul Argeș — Secția civilă a admis cererea formulată de reclamant și a anulat dispoziția emisă de pârâtă.

13. În motivare, instanța de fond a reținut că art. 102 din Legea nr. 272/2004, text de lege modificat prin pct. 23 al articolului unic din Legea nr. 123/2024 pentru modificarea și completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului (*Legea nr. 123/2024*), reglementează măsura îndepărtării persoanei care a săvârșit abuzul, neglijarea, înstrăinarea părintească, exploatarea și orice formă de violență asupra copilului, ceea ce implică cel puțin schimbarea locului de muncă și astfel, din perspectiva raportului de muncă, nu poate avea decât semnificația unei sancțiuni disciplinare, astfel că aplicarea sa se impune a fi circumscrisă condițiilor procedurale impuse de Codul muncii, care prin art. 48 teza finală statuează că o modificare unilaterală temporară a locului și felului muncii, realizată fără consimțământul salariatului, cu titlu de sancțiune disciplinară, se poate realiza numai „în cazurile și în condițiile prevăzute de prezentul cod”.

14. Prima instanță a dat eficiență dispozițiilor art. 251 alin. (1) din Codul muncii, care prevăd obligativitatea efectuării cercetării disciplinare prealabile.

15. A reținut că pârâta nu a întreprins o astfel de cercetare disciplinară prealabilă (aspect ce nu a fost contestat), dispoziția contestată fiind emisă fără ca reclamantului să i se respecte dreptul la apărare, fiind încălcate prevederile imperative ale art. 48 coroborat cu art. 251 alin. (1) din Codul muncii, motiv pentru care a dispus anularea dispoziției atacate.

16. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Argeș, iar în cuprinsul motivelor de recurs pârâta a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru lămurirea dispozițiilor art. 102 din Legea nr. 272/2004, susținând că reprezintă o normă specială de protecție a copilului, de protecție și intervenție, care impune un standard suplimentar de control al angajatorului în situații de abuz, exploatare etc. săvârșite de salariați, dar nu modifică regimul general al raportului de muncă.

17. Recurenta-pârâtă a considerat că prima instanță a interpretat greșit dispozițiile art. 102 din Legea nr. 272/2004, prin raportare la cele ale art. 1 alin. (2) din Codul muncii, în totală neconcordanță cu drepturile copilului.

18. Prin întâmpinare, intimatul-reclamant a susținut că din cuprinsul art. 102 din Legea nr. 272/2004 rezultă că se face referire directă la raporturi juridice de muncă și că această măsură se poate lua în baza unei măsuri disciplinare sau incidente unei prevederi a Codului muncii.

IV. Aspectele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

19. Instanța de trimitere a considerat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, reținând următoarele motive:

— sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost formulată în cadrul unui litigiu de contencios administrativ, având ca obiect anularea unei decizii privind îndepărtarea persoanei despre care se susține că a săvârșit abuzul, neglijarea, înstrăinarea părintească, exploatarea sau orice formă de violență asupra copilului;

— cauza se află în etapa procesuală a recursului, pe rolul unei curți de apel învestite cu soluționarea acesteia în ultimă instanță;

— litigiul în discuție ridică o chestiune de drept veritabilă, suficient de dificilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, punându-se problema naturii juridice a măsurii dispuse în temeiul art. 102 din Legea nr. 272/2004, respectiv dacă este o sancțiune disciplinară pentru angajatul astfel îndepărtat, cu consecința incidenței dispozițiilor Codului muncii referitoare la procedura aplicării unei astfel de sancțiuni sau, din contră, este doar o măsură de protecție a minorului;

— chestiunea de drept are caracter de noutate, în condițiile în care nu a fost identificată o practică judiciară consistentă la nivel național și nici nu se conturează o jurisprudență unitară;

— chestiunea de drept enunțată nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar asupra aspectelor ce fac obiectul prezentei sesizări instanța supremă nu a statuat, astfel cum rezultă din jurisprudența sa.

20. Prin urmare, instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite, în mod cumulativ, toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, astfel că se impune dezlegarea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

21. *Recurenta-pârâtă* a susținut că soluționarea cauzei depinde de lămurirea dispozițiilor art. 102 din Legea nr. 272/2004 și a arătat că instanța supremă nu a statuat anterior asupra acestei chestiuni de drept printr-o decizie de recurs în interesul legii sau hotărâre prealabilă.

22. A apreciat că dispozițiile art. 102 din Legea nr. 272/2004 reprezintă o normă specială de protecție a copilului, de protecție și intervenție, care impune un standard suplimentar de control al angajatorului în situații de abuz, exploatare etc. săvârșite de salariați, dar nu modifică regimul general al raportului de muncă.

23. *Intimatul-reclamant* a susținut că sesizarea pentru interpretarea dispozițiilor art. 102 din Legea nr. 272/2004 este inadmisibilă, întrucât nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, din următoarele motive: întrebarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție nu vizează o veritabilă chestiune de drept, rezultând în mod clar din cuprinsul art. 102 din Legea nr. 272/2004 finalitatea normei, respectiv protecția interesului superior al copilului; problema supusă interpretării este una aparentă, întrucât calificarea măsurii ca fiind de protecție a copilului decurge din natura actului normativ special, nefiind necesară o dezlegare de principiu; sesizarea nu este determinată pentru soluționarea cauzei, întrucât litigiul dedus judecății nu privește exclusiv îndepărtarea de copii (schimbarea unilaterală a locului de muncă), ci modificarea unilaterală a raportului de muncă, inclusiv prin diminuarea salariului, dar și a felului muncii, precum și refuzul recurentei-pârâte de a-l repune în funcție pe intimatul-reclamant.

24. După comunicarea raportului întocmit în cauză, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, intimatul-reclamant a formulat un punct de vedere prin care a învederat aspecte ce vizează fondul cauzei, precum și împrejurarea că în cuprinsul raportului nu se face referire la întreaga practică judiciară a instanțelor din România și nici nu s-au arătat toate motivele invocate prin cererea de chemare în judecată.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

25. Instanța de trimitere a apreciat că măsura de îndepărtare a salariatului în temeiul dispozițiilor art. 102 din Legea nr. 272/2004 reprezintă o măsură de protecție a copilului asupra

căruia a fost exercitat abuzul, neglijarea, înstrăinarea părintească, exploatarea sau orice formă de violență, iar nu o sancțiune disciplinară a angajatului, având în vedere că, în ipoteza textului legal, angajatorul are obligația să sesizeze de îndată organele de urmărire penală și să dispună îndepărtarea persoanei respective de copii aflați în grija sa, în condițiile în care art. 247 alin. (1) din Codul muncii lasă la latitudinea angajatorului posibilitatea de a constata și sancționa abaterile disciplinare.

VII. Practica judiciară a instanțelor naționale în materie

26. Din răspunsurile transmise de instanțele naționale, la solicitarea adresată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, și din susținerile părților din cauza în care a fost formulată sesizarea au fost identificate, cu titlu de practică judiciară, 3 hotărâri judecătorești, după cum urmează:

— o sentință civilă pronunțată în anul 2025 de Tribunalul Argeș — Secția civilă, rămasă definitivă prin neexercitarea căii de atac, prin care s-a reținut că: „(...) pentru a dispune măsura prevăzută de dispozițiile art. 102 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului nu este necesară sancționarea disciplinară ori existența unei condamnări definitive a persoanei care asigură protecția, creșterea, îngrijirea sau educația copilului. (...) Măsura menționată are caracter preventiv, respectiv acela de a împiedica noi abuzuri asupra minorului ori influențarea acestuia până la finalizarea cercetărilor din partea organelor de urmărire penală. (...) dispozițiile art. 102 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului au caracter special (...), reglementând o situație de excepție care vizează protecția copilului împotriva abuzului săvârșit de persoane care, în baza unui raport juridic de muncă sau de altă natură, asigurau protecția, creșterea, îngrijirea sau educația acestuia. (...) prin dispoziția contestată nu s-a dispus o modificare a contractului individual de muncă, ci o mutare temporară a reclamantei de la locul de muncă, fundamentată pe suspiciunea de abuz care atrage incidența Legii speciale nr. 272/2004, măsura nefiind asimilată unei sancțiuni disciplinare”;

— o decizie definitivă pronunțată în 2018 de Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă, prin care s-a reținut că obligația impusă prin art. 102 din Legea nr. 272/2004 în sarcina angajatorului, de a dispune îndepărtarea persoanei respective de copii aflați în grija sa, este „o măsură de siguranță menită a garanta interesul superior al copilului, inclusiv prin protecția acestuia împotriva abuzului sau neglijenței”, nefiind vorba de aplicarea unei sancțiuni disciplinare, care nu putea fi dispusă, de altfel, decât la finalizarea cercetării disciplinare prealabile și care a fost cea aplicată prin decizia de desfacere disciplinară a contractului individual de muncă, fiind înlăturată susținerea privind existența unei duble sancționări disciplinare pentru aceeași faptă;

— o sentință civilă pronunțată în anul 2017 de Tribunalul Argeș — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, definitivă prin respingerea apelului, prin care s-a reținut că: „la emiterea dispoziției contestate, intimata avea obligația să respecte dispozițiile generale reglementate de Codul muncii, aplicabile în materie de răspundere disciplinară, în măsura în care prin Legea nr. 272/2004 nu sunt stipulate norme specifice derogatorii de la dreptul comun”.

27. Prin răspunsurile transmise de instanțele naționale, la solicitarea adresată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, au fost exprimate și puncte de vedere, după cum urmează:

— într-o opinie majoritară s-a apreciat, la nivel teoretic, că interpretarea sintagmei din cuprinsul art. 102 din Legea nr. 272/2004 trebuie făcută în sensul că îndepărtarea salariatului reprezintă o măsură de protecție a copilului, și nu o măsură cu caracter de sancțiune disciplinară. În motivare s-au arătat

următoarele: Legea nr. 272/2004 este o lege specială care urmărește protecția și promovarea drepturilor copilului, iar art. 102 este inclus în capitolul referitor la prevenirea și combaterea abuzului, neglijării, exploatarei și violenței asupra copilului; scopul normei este eliminarea imediată a riscului la care este expus copilul, fără să fie vizate exclusiv persoanele aflate într-un raport juridic de muncă; art. 102 din Legea nr. 272/2004 nu conține nicio trimitere la Codul muncii, nici explicită și nici implicită, absența oricărei trimiteri la procedura disciplinară confirmă că legiuitorul nu a conceput îndepărtarea ca o sancțiune, ci ca o măsură de protecție cu regim juridic propriu, guvernat integral de legea specială; calificarea măsurii ca măsură de protecție nu exclude, ci presupune complementaritatea cu eventualele proceduri disciplinare pe care angajatorul le poate iniția, în mod autonom, în temeiul Codului muncii, cu respectarea garanțiilor procedurale ale salariatului;

— a fost exprimat și un punct de vedere, la nivelul unui tribunal, în sensul că măsura prevăzută de art. 102 din Legea nr. 272/2004 nu reprezintă o măsură specială de protecție a copilului, obligația instituită în sarcina angajatorului prin art. 102 din Legea nr. 272/2004 este una cu caracter general, angajatorii fiind obligați să îndepărteze persoana angajată de copii aflați în grija sa; este una corelativă, prima obligație a angajatorului fiind de sesizare de îndată a organelor de urmărire penală și concomitent „îndepărtarea persoanei respective de copii aflați în grija sa”; este, pur și simplu, o măsură cu caracter administrativ, impusă de o dispoziție legală care stabilește, ca obligație legală a angajatorului, îndepărtarea persoanei respective de copii aflați în grija sa; măsura nu poate funcționa autonom, ci trebuie realizată prin instrumentele juridice existente în dreptul muncii;

— judecătorii de la 3 judecătoria au apreciat, la nivel teoretic, că nu ar trebui limitată interpretarea asupra naturii juridice a măsurii, în sensul unei măsuri de protecție sau al unei măsuri disciplinare, în sensul dispozițiilor Codului muncii, obligația angajatorului nu este o măsură de protecție în sine, ci un act de execuție subsecvent, o reacție instituțională obligatorie prin care se asigură eficiența protecției minorului în mediul în care acesta s-a aflat în pericol, reprezintă o obligație legală preventivă, de natură administrativ-operațională, cu un scop pur de salvagardare, măsură administrativă de prevenție și securitate, generată de funcția de protecție socială a Legii nr. 272/2004, care doar se implementează prin mecanismele dreptului muncii, fiind total distinctă de o sancțiune disciplinară.

28. Curțile de apel Bacău, Oradea, Craiova, Târgu Mureș, Galați, Cluj, Alba Iulia, Brașov nu au identificat practică judiciară și nici nu au formulat puncte de vedere.

29. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

30. Nu au fost identificate decizii relevante ale Înaltei Curți de Casație și Justiție sau ale Curții Constituționale cu privire la chestiunea de drept sesizată.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

31. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, nefiind întrunite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

32. În ceea ce privește sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă prevăd

următoarele: „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

33. Conform art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă: „Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbatere contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților.”

34. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior rezultă următoarele condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;

- cauza care formează obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

- existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

- noutatea chestiunii de drept a cărei lămurire se solicită;

- Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra chestiunii de drept și aceasta nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

35. Examinând îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a sesizării din prezenta cauză, se constată că aceste condiții nu sunt îndeplinite cumulativ.

36. Primele două condiții sunt îndeplinite, întrucât Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată de un complet de judecată al Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, investit în ultimă instanță cu soluționarea recursului exercitat împotriva unei sentințe pronunțate într-un litigiu de contencios administrativ de Tribunalul Argeș — Secția civilă. Hotărârea pronunțată în primă instanță de Tribunalul Argeș — Secția civilă este supusă recursului, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, iar hotărârea pronunțată în recurs va fi definitivă, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă.

37. De asemenea, este îndeplinită și condiția de admisibilitate privind inexistența unui recurs în interesul legii în curs de soluționare având ca obiect problema de drept care formează obiectul prezentei sesizări, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra acestei probleme prin pronunțarea unei decizii de recurs în interesul legii sau a unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

38. De lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 102 din Legea nr. 272/2004 depinde soluționarea pe fond a recursului aflat pe rolul instanței de trimitere, având în vedere că reclamantul a solicitat, prin cererea de chemare în judecată admisă prin sentința ce formează obiectul recursului, anularea unei dispoziții emise de directorul general al Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Argeș, în temeiul art. 102 din Legea nr. 272/2004. În raport cu considerentele sentinței recurate, prin care s-a reținut că aplicarea art. 102 din

Legea nr. 272/2004 se impune a fi circumscrisă condițiilor procedurale impuse de Codul muncii, care prevăd, la art. 251 alin. (1), obligativitatea efectuării cercetării disciplinare prealabile, iar în cauză aceasta nu s-a efectuat, motivele de recurs prin care s-a susținut că au fost interpretate greșit dispozițiile art. 102 din Legea nr. 272/2004, întrucât reprezintă o normă specială de protecție a copilului, de protecție și intervenție, care nu modifică regimul general al raportului de muncă, apărările intimatului-reclamant, prin care s-a arătat că art. 102 din Legea nr. 272/2004 face referire directă la raporturi juridice de muncă, și că această măsură se poate lua în baza unei măsuri disciplinare sau incidente unei prevederi a Codului muncii, soluționarea recursului depinde de rezolvarea problemei de drept sesizate de instanța de trimitere, privind interpretarea dispozițiilor art. 102 din Legea nr. 272/2004.

39. Faptul că de interpretarea dispozițiilor art. 102 din Legea nr. 272/2004 depinde soluționarea cauzei nu este suficient însă pentru a se constata admisibilitatea sesizării. Nu sunt îndeplinite condițiile privind existența unei chestiuni de drept și noutatea, pentru motivele ce vor fi expuse în continuare.

40. Deși dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă nu definesc noțiunea de „chestiune de drept”, în jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a stabilit că, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară, să existe posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, din cauză că textul de lege este incomplet sau nu este corelat cu alte dispoziții legale (Decizia nr. 52 din 3 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017; Decizia nr. 24 din 2 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 25 iunie 2020).

41. Procedura hotărârii prealabile vizează dezlegarea de principiu a unei probleme de drept reale, esențiale și controversate, care se impune cu evidență a fi lămurită și care prezintă o dificultate în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării, având menirea de a elimina riscul apariției unei practici judiciare neunitare (Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016).

42. Stabilirea unui anumit grad de dificultate drept condiție de admisibilitate este absolut necesară pentru a se verifica dacă instanței supreme i se solicită o dezlegare de principiu a unei veritabile probleme de drept, astfel cum impun dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, sau este chemată, în realitate, să soluționeze o simplă problemă de interpretare a unor dispoziții legale.

43. Pentru a stabili existența unei chestiuni de drept sunt relevante considerentele care au determinat instanța de judecată investită cu soluționarea cauzei să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție, întrucât dispozițiile art. 520 din Codul de procedură civilă impun ca în încheierea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție să se regăsească motivele care susțin admisibilitatea sesizării, indicarea problemei de drept și simpla susținere că sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție nefiind suficiente.

44. Examinând încheierea de sesizare, se observă că instanța de trimitere nu a fundamentat necesitatea pronunțării hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, nu a indicat motivele pentru care există o neclaritate vădită, un impediment real în determinarea sensului normei, care să justifice dezlegarea de principiu de către instanța supremă.

45. Prin încheierea de sesizare s-a arătat faptul că este în discuție o chestiune de drept veritabilă, suficient de dificilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite, punându-se problema naturii juridice a măsurii dispuse în temeiul art. 102 din Legea nr. 272/2004, respectiv dacă este o sancțiune disciplinară pentru angajatul astfel îndepărtat, consecința fiind incidența dispozițiilor Codului muncii referitoare la procedura aplicării unei astfel de sancțiuni, sau, din contră, este doar o măsură de protecție a minorului.

46. Deși a indicat, în motivarea admisibilității sesizării, două posibile interpretări, instanța de trimitere nu a argumentat în concret modurile diferite în care norma de drept ar putea fi interpretată, în mod obiectiv, în situații identice, și care ar conduce, în final, la pronunțarea unor soluții diferite de către instanțele de judecată. Nu a evidențiat elemente privind neclaritatea sau caracterul echivoc al dispoziției legale, în ce constă dificultatea reală de interpretare.

47. Îndeplinirea condiției de admisibilitate nu rezultă nici din punctul de vedere asupra problemei de drept.

48. Instanța de trimitere a arătat că măsura de îndepărtare a salariatului în temeiul art. 102 din Legea nr. 272/2004 reprezintă o măsură de protecție a copilului asupra căruia au fost exercitate abuzul, neglijarea, înstrăinarea părintească, exploatarea și orice formă de violență, iar nu o sancțiune disciplinară a angajatului, având în vedere că, în ipoteza textului, angajatorul are obligația să sesizeze de îndată organele de urmărire penală și să dispună îndepărtarea persoanei respective de copii aflați în grija sa, în condițiile în care art. 247 alin. (1) din Codul muncii lasă la latitudinea angajatorului posibilitatea de a constata și sancționa abaterile disciplinare.

49. Din modul în care a fost formulat punctul de vedere asupra problemei de drept nu reiese existența unei norme de drept îndoielnice, incomplete sau neclare, caracterul complex al problemei de drept. Analiza reflectă faptul că instanța de trimitere nu are nicio dificultate în interpretarea dispozițiilor art. 102 din Legea nr. 272/2004, efectuând o simplă operațiune de analizare a acestora, din care a rezultat răspunsul la întrebarea pe care a formulat-o prin încheierea de sesizare.

50. Sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile vizează dezlegarea unei probleme de drept material, privind interpretarea dispozițiilor art. 102 din Legea nr. 272/2004, și anume natura juridică a dispoziției de îndepărtare, prevăzută de această normă legală, în sensul de a stabili dacă are caracter de protecție sau caracter sancționator, dacă este o măsură de protecție a copilului sau o sancțiune pentru persoana îndepărtată.

51. Faptul că au fost indicate două interpretări, măsură de protecție și sancțiune, nu este de natură să conducă la concluzia privind existența unei dificultăți a problemei de drept și a riscului apariției unei practici judiciare neunitare, de natură să justifice intervenția instanței supreme, pentru stabilirea naturii juridice fiind necesar a se avea în vedere, din perspectiva finalității, diferența dintre *măsură*, care are rol de protecție, și *sancțiune*, care are rol punitiv.

52. Dispozițiile legale au caracter imperativ și instituie o obligație, fiind stabilite în mod clar și univoc coordonatele în care angajatorul are obligația, de îndată, să sesizeze organele de urmărire penală și să dispună îndepărtarea persoanei respective de copii aflați în grija sa, și anume, în situația în care au fost săvârșite fapte de abuz, neglijare, înstrăinare părintească, exploatare sau orice forme de violență asupra copilului de către persoana care, în baza unui raport juridic de muncă sau de altă natură, asigură protecția, creșterea, îngrijirea sau educația copilului.

53. Problema de drept supusă dezlegării necesită interpretarea normei în cauză, care se regăsește în Legea nr. 272/2004, capitolul VI „Protecția copilului împotriva abuzului,

neglijării, exploatării și a oricărei forme de violență”, secțiunea a 3-a „Protecția copilului împotriva abuzului sau neglijenței”, în raport cu celelalte dispoziții ale legii, care se completează „cu alte reglementări care se referă la drepturile copilului, inclusiv cu prevederile cuprinse în convențiile și tratatele internaționale la care România este parte” (art. 153 din Legea nr. 272/2004), interpretarea fiecărei norme juridice referitoare la drepturile copilului fiind necesar a fi realizată în corelație cu ansamblul reglementărilor din această materie [art. 6 lit. l) din Legea nr. 272/2004].

54. Legea nr. 272/2004 consacră principiul interesului superior al copilului, căruia i se subordonează orice act juridic emis sau, după caz, încheiat în acest domeniu și care prevalează în toate demersurile și deciziile care privesc copiii întreprinse de autoritățile publice și de furnizorii privați acreditați, precum și în cauzele soluționate de instanțele judecătorești [art. 2 alin. (1) și (4) din Legea nr. 272/2004], iar dispozițiile art. 102 din lege, care au ca finalitate protecția copilului împotriva abuzului sau neglijenței, fiind impusă de legiuitor obligația, în cazurile expres prevăzute, „să sesizeze de îndată organele de urmărire penală și să dispună îndepărtarea persoanei respective de copii aflați în grija sa”, dau expresie principiilor prevăzute de art. 6 lit. j) și k) din Legea nr. 272/2004 privind celeritatea în luarea oricărei decizii cu privire la copil și asigurarea protecției împotriva abuzului, neglijării, exploatării, înstrăinării părintești sau a oricărei forme de violență asupra copilului.

55. Raționamentul juridic expus neîndoielnic și fără nicio dificultate de instanța de trimitere este în acord cu cel care a stat la baza a două dintre cele trei hotărâri judecătorești identificate și cu opinia majoritară exprimată prin punctele de vedere comunicate de instanțe, în sensul că prin dispozițiile art. 102 din Legea nr. 272/2004 este reglementată o măsură de protecție a minorului, și nu evidențiază dificultatea de interpretare, caracterul lacunar, îndoielnic, neclar al normei de drept, posibila necorelare cu alte dispoziții legale sau riscul apariției unei practici judiciare divergente determinate de asemenea împrejurări. Opinia minoritară rezultată din punctele de vedere comunicate de instanțe a exclus, de asemenea, faptul că prin norma în discuție ar fi prevăzută o sancțiune. Existența unei interpretări contrare, cuprinse în una dintre cele 3 hotărâri judecătorești identificate, nu justifică, în condițiile în care problema de drept nu îndeplinește o cerință esențială, aceea de a constitui o problemă de drept reală, determinată de dificultatea de interpretare, intervenția de principiu a instanței supreme, prin mecanismul hotărârii prealabile.

56. În lipsa unei chestiuni de drept, în sensul art. 519 din Codul de procedură civilă, considerentele expuse de instanța de trimitere conduc la concluzia că sesizarea nu a fost determinată de dificultatea problemei de drept, ci de opiniile divergente ale părților în litigiu și de interpretarea instanței de fond, ceea ce se urmărește, practic, fiind identificarea soluției care trebuie adoptată în concret, confirmarea unei anumite modalități de aplicare a dispozițiilor legale incidente în cauză.

57. Or, simpla existență a unei divergențe de interpretare, specifică oricărui litigiu, simpla dilemă cu privire la sensul unei norme de drept, în lipsa dificultății problemei de drept, nu justifică admisibilitatea sesizării pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, interpretarea, în vederea aplicării în cauză, revenind completului de judecată investit cu soluționarea cauzei.

58. În ceea ce privește noutatea chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită, aceasta este justificată de instanța de trimitere prin faptul că nu a fost identificată o practică judiciară consistentă la nivel național și nu se conturează o jurisprudență unitară.

59. Cerința noutății este îndeplinită, în mod evident, atunci când problema de drept își are izvorul în reglementări recent intrate în vigoare, iar instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial sau în situația în care se impune clarificarea unei norme mai vechi într-un nou context legislativ.

60. Aceste situații nu se regăsesc în cauză. Norma de drept care prevede obligația angajatorilor „să sesizeze de îndată organele de urmărire penală și să dispună îndepărtarea persoanei respective de copiii aflați în grija sa” există în Legea nr. 272/2004 încă de la intrarea în vigoare a legii. Modificările aduse prin Legea nr. 257/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului și Legea nr. 123/2024 au vizat exclusiv includerea situațiilor privind exploatarea și orice formă de violență asupra copilului, respectiv înstrăinarea părintească, care s-au adăugat celor privind abuzul, neglijarea, prevăzute inițial. Nu au fost efectuate modificări cu privire la persoanele cărora li se aplică, „persoane care, în baza unui raport juridic de muncă sau de altă natură, asigurau protecția, creșterea, îngrijirea sau educația copilului”, sau cu privire la cei cărora le revine obligația, „angajatorii”. Obligația privind sesizarea de îndată a organelor de urmărire penală și de a dispune îndepărtarea nu a fost modificată.

61. Cerința noutății poate fi îndeplinită și în ipoteza unei chestiuni de drept generate de un act normativ mai vechi, dacă aplicarea unei norme vechi a devenit de actualitate și se constată, în practica instanțelor de judecată, o dificultate de interpretare, de natură să conducă, în mod previzibil, la o jurisprudență neunitară.

62. Nici aceste situații nu se regăsesc în cauză, fiind identificat un număr redus de dosare pe rolul instanțelor naționale, iar jurisprudența și punctele de vedere comunicate de instanțe cu privire la dispoziția legală a cărei interpretare se solicită, care reflectă o opinie majoritară, în sensul că îndepărtarea este o măsură de protecție, nu o sancțiune, nu sunt de natură a conduce la concluzia că norma a devenit de actualitate și prezintă o dificultate concretă care să justifice, pentru a preveni apariția unei jurisprudențe neunitare, pronunțarea unei hotărâri prealabile.

63. Scopul hotărârii prealabile este acela de dezlegare de principiu a unei chestiuni de drept care întrunește cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, și nu de a statua asupra unei dispoziții legale clare, neîndoielnice, a cărei interpretare nu prezintă dificultate.

64. Pentru aceste motive, se constată că nu sunt îndeplinite cerințele de admisibilitate privind existența unei chestiuni de drept și noutatea acesteia, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile de către instanța supremă, potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizarea urmând a fi respinsă, ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 6.312/109/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 102 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sintagma „angajatorii au obligația (...) să dispună îndepărtarea persoanei respective de copiii aflați în grija sa” trebuie interpretată în sensul că îndepărtarea salariatului reprezintă o măsură specială de protecție a copilului asupra căruia a fost exercitat abuzul, neglijarea, înstrăinarea părintească, exploatarea și orice formă de violență sau o măsură cu caracter de sancțiune disciplinară, întemeiată pe prevederile Codului muncii.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 21 septembrie 2026.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ANA HERMINA IANCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

